

Господ дал и на него. Минали години. Един ден Всевишният слезнал отново на земята и отишъл да провери тримата братя как постъпват, как живеят, какво правят. И както си му е редът, отишъл първо при най-големия брат. Било на свечеряване и го помолил:

– Чедо, може ли да ме приютиш тази нощ! Беден съм, нямам пари да си платя! – приплакал старият човек.

– Вън! – развикал се ханджията. – Илизай навън бе, магаре! Приемам само големци, старче, та тебе ли ще пусна тук!

И Господ му казал:

– Добре бе, чедо! Тръгвам си и няма да ти преча!

Излезнал навън старецът, ударил си една плесница и на кръстопътя останал само ханджията – нямало го нито хана, нямали ги и гостите. А него самия Господ превърнал на магаре, та гаргите да му кълват главата за акъл.

После старецът се вдигнал и абре-убре, отишъл при другия брат, който гледал хайвани.

– Чедо! – примолил му се и на него. – Приюти ме тази нощ да пренощувам при теб, а утре сутринта по живо, по здраво ще си отида от тук!

– Абе, дядо! Само ти си ми на главата! Хайде, да те няма тук! Взимай си пътя, че чакам гости – големци ще дойдат да хапнат и да пийнат! Теб ли да настаня тук, да ми грозиш къщата!

– Добре, де! Така да е, чедо! – съгласил се Господ.

После излезнал навън, ударил си още една плесница, превърнал и по-малкия брат на магаре. От животните му направил гарги и него за акъл да го кълват по главата. И продължил по своя път.

Вървял, вървял и отишъл при най-малкия брат, до морето, при колибата му. Заварил го да си почива след дългия ден.

– Добър вечер, млади момко! – поздравил старецът учтиво. – Какво правиш бе, чедо!

– Добър вечер, дядо! Добре си ми дошъл! – зарадвал му се той.

– Искам да пренощувам тук. Ще се намери ли едно местенце и за мен, бедния старец?

– Ще се намери, дядо! Как няма да се намери – ти ще спиш на този ъгъл, а аз на другия. Добре си дошъл, да влезем и да се настаняваме, че утре работа ни чака.

Прибрал го най-малкият брат. Предложил му от скромната си софра, каквото Господ дал. Хапнал старият човек и легнали да спят.